

Missä mennään arvon väki?

Arvoisa rehtori, arvoisa varapuheenmies Kääriäinen, muu kuulijakunta sekä rakkaat opiskelijakollegat.

Kulunut vuosi on ollut meille kaikille kiireinen. Yliopistolain uudistaminen, Itä-Suomen yliopisto, mediassa pyörinyt kauppatiede-hammaslääketiede keskustelu ja jatkuvat opiskelukiireet eivät ole yhtään helpottaneet jo muutenkin hektistä elämänmenoamme.

Nyt uuden lukuvuoden porteille onkin hyvä aika hengähtää ja miettiä tilannetta ja tulevaisuutta, sillä tuleva vuosi tuskin tulee olemaan yhtään rauhallisempi. Vuosi 2010 ja Itä-Suomen yliopisto siintää edessämme tuoden mukanaan suuria kysymysmerkkejä meille kaikille.

Arvoisa rehtori Uusitupa. Lähestymme yhdessä yliopiston eri ryhminä kohti tulevaa Itä-Suomen yliopistoa. Meidän on yhdessä kysyttävä sitä, että mitä me haemme tulevalta yliopistolta? Viime vuoden puheenjohtaja Ulla Hyvöstä lainatakseni. Haluammeko me ylikoulua? Vai olemmeko me rakentamassa yhdessä yhteistä yliopistoa joka perustuu koko yliopistoyhteisön yhteiseen panokseen ja visioon? Onko tuleva Itä-Suomen yliopisto rakentunut hallinnollisten elimien ympärille, vai yliopistoyhteisön? Kysymyksen voi pelkistää myös seuraavanlaisesti. Onko Itä-Suomen yliopisto tiedeyhteisöä, vai itseään varten?

Näin yliopistolainuudistuksen alla näen, että meille on suotu mahdollisuus rakentaa yksi yhteinen yliopisto, jonka rakentamiseen ovat osallistuneet vahvasti kaikki osapuolet. On ymmärrettävää, että nykyisessä tilanteessa yliopiston perustehtävien luomat rasitteet joutuvat kovaan haasteeseen, niin tulohausjärjestelmän, kuin jatkuvan kilpailun toimesta. Mutta herra rehtori, en kuitenkaan näe, että meidän tiedeyhteisön jäsenten tulisi vakain kasvoin ja ilman mitään vastahakoisuutta ottaa apatiaa vastaan, vaan oikeasti olla se korkeimman vapaan tiedon luoja Itä-Suomessa.

Arvoisa varapuheenmies Kääriäinen. Muistatteko vielä omia opiskeluaikojanne? Muistatteko rahahuolet, taistelun paremman huomisen puolesta ja uskon, että yhteisvoimin se parempi huomina olisi vain yhteisvoiman takana. Muistatteko taistelut opiskelijoiden etuuksien puolesta ja yhteiskunnan muutoksen? Muistatteko pienen mahdollisuuden sinisilmäisyyteen ja sen, että olet oikealla asialla? Hyvä! Sillä tämä oli pääsääntöisesti suurten ikäpolvien etuoikeus.

Elämme aikaa jossa opiskelijat ovat ristiriitaisessa tilanteessa. Toisaalta meiltä toivotaan perheen perustamista, lasten hankintaa ja aktiivista kansalaisuutta, mutta toisaalta meidän käteemme lyödään paineet nopeasta valmistumisesta ja yhteiskunnan nykytilasta. Toisin sanoen nykyopiskelija elää paradoksisalassa. Toisaalta tulorajojamme korotetaan patistaen työntekoon, kun toisaalta niskaamme sysätään tukikuukausiin rajoja, opintoaikojen rajauksia ja suoritusvelvoitteita. Olen mediaa seurattessani alkanut kokemaan pienoista syyllisyyttä Suomen tulevasta työvoimapulasta ja yhteiskunnan tilasta.

Arvoisa varapuheenmies Kääriäinen. Pyydänkin, että olisitte etunenässä meidän opiskelijoiden kanssa turvaamassa sen, että nykyiset ja tulevaisuuden opiskelijat voisivat oikeasti opiskella ilman yhteiskunnan suunnalta tulevia paineita ja oikeasti kehittää itseään ja yhteiskuntaa parempaa huomista kohti.

Rakkaat opiskelijakollegat. Edellä esittämistäni opiskelijaan kohdistuvista paineista huolimatta, opiskeluaika on mahdollisuus. Se on mahdollisuus etsiä itsestään puolia joita ei ennen tiennyt olevan. Mahdollisuus rakastua ja eksyä tiedon moninaisiin polkuihin ja samalla huomata löytäneensä uuden tavan ajatella ja nähdä maailmaa. Mahdollisuus välillä huilahtaa ja tutustua uusiin ihmisiin, väitellä, koitella omia näkemyksiään ja täten kehittää itseään. Mahdollisuus olla

väärässä ja kysyä tyhmiäkin kysymyksiä. Kaikki tämä on osa opiskelijana oloa.

Mutta voisiko se olla muutakin kuin tätä? Emme elä enää 70-luvun hulluja vuosia jolloin opiskelijat nousivat barrikadeille vaatimaan parempaa huomista. Me osallistumme nykyään osana yliopiston hallintoa päättämässä yhteisen yliopistomme suunnista ja olemme tärkeä osa yliopistoyhteisöä. Toimimme yhteisen yliopiston ja etenkin opiskelijoiden hyvän puolesta. Mutta tätä tilannetta ei voida nähdä kiveen lyötynä ja etuoikeutena.

Aikaisemmat sukupolvet ovat taistelleet asemamme meille ylioppilasliikkeen voimin ja vähintä mitä me nykyiset opiskelijat voimme tehdä, niin on osallistua aktiivisesti päätöksentekoon. Yliopiston täysivaltaisena jäsenenä oleminen ei ole pelkästään sitä, että saamme siitä tulevat etuudet. Meidän täytyy myös toimia roolimme mukaan. Seurata yhteiskuntaa, vaikuttaa erilaisissa yliopiston toimielimissä, ottaa kantaa ja olla se yliopistomaailmaa, sekä yhteiskuntaa uudistava voima. Rakkaat opiskelijakollegat. Osallistamalla yliopiston sisällä, osallistutte yhteiskunnan ja ihmiskunnan tulevaisuuden rakentamiseen.

Hyvä kuulijakunta. Haluan toivottaa teille kaikille itseni ja koko ylioppilaskunnan puolesta iloista ja työntäyteistä tulevaa lukukautta. Uskon, että tämä yhteisö tulee olemaan se voima, joka surffaa muutoksen aallonharjalla. Hyvä professorikunta, muu henkilökunta ja opiskelijat. Tiede voittaa lopulta aina. Kiitoksia.

Jouni Holopainen
Kuopion yliopiston ylioppilaskunta
Hallituksen puheenjohtaja